

**Thư số 124a gửi
Người Lính Quân Đội Nhân Dân Việt Nam.**

Phạm Bá Hoa.

Tôi là người Việt Nam. Chào đời năm 1930, phục vụ quân lực Việt Nam Cộng Hòa từ ngày 12/5/1954 đến Giờ Thứ 25 ngày 30/4/1975. Sau ngày tang thương này, lãnh đạo Việt Cộng đẩy tôi vào trại tập trung trên đất Nam ngày 14/6/1975, chuyển đến trại tập trung trên đất Bắc từ ngày 16/6/1976, ra khỏi trại tập trung ngày 9/9/1987 về đến nhà ở Sài Gòn chiều ngày 12/9/1987, rời khỏi Việt Nam tháng 4/1991 tị nạn cộng sản trong đợt H05, và đang sống tại Hoa Kỳ.

Ước mơ của tôi là được trở về Việt Nam sống trên quê hương cội nguồn của mình dưới chế độ dân chủ tự do. Vì vậy mà ước mơ đó luôn thúc đẩy tôi tổng hợp các tin tức và chọn lọc vào nội dung, giúp Các Anh và những thành phần yêu dân chủ tự do có nét nhìn rộng hơn và rõ hơn, về những sự kiện trên thế giới liên quan trực tiếp lẫn gián tiếp đến mục tiêu ngăn chặn tham vọng thống trị thế giới của Trung Cộng, mà Hoa Kỳ và một số quốc gia phát triển đang thực hiện. Và khi lãnh đạo Việt Cộng tự suy yếu, hoặc Trung Cộng bị suy yếu thì lãnh đạo Việt Cộng không còn chỗ dựa, đó là cơ hội cho Các Anh và toàn dân đứng lên giành lại Quyền Làm Người của mình, nối tiếp dòng lịch sử oai hùng của dân tộc từ ngàn năm trước.

Là Người Lính trong quân đội gắn liền với hai chữ “Nhân Dân”, **Các Anh phải có trách nhiệm bảo vệ Tổ Quốc và Nhân Dân**, vì Tổ Quốc với Nhân Dân là trường tồn, trong khi đảng cộng sản hay bất cứ đảng nào cầm quyền cũng chỉ một giai đoạn của lịch sử. Ngay cả khối Cộng Sản Quốc Tế là Liên Xô đang chờ nắm quyền thống trị thế giới vô sản, nhưng đã sụp đổ từ đầu thập niên 1990, kéo theo nhóm quốc gia cộng sản vùng Đông Châu Âu cùng sụp đổ. Các Anh hãy nhớ lại vào nửa thế kỷ trước đó, phát xít Đức bắt đầu chiến tranh xâm lăng Ba Lan từ tháng 10/1939 và chiếm gần hết Châu Âu, trong khi phát xít Nhật bắt đầu chiến tranh với Hoa Kỳ từ tháng 12/1941 và chiếm gần hết các quốc gia vùng Đông Nam Châu Á, nhưng đến nửa cuối năm 1945 thì cả Đức lẫn Nhật phải gục ngã trước thế giới tự do do Hoa Kỳ dẫn đầu. Và nội dung tôi gửi đến Các Anh được đặt trên căn bản đó.

Trong lá Thư này có hai bài viết của hai tác giả đang sống trong xã hội xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Với bài **“Chúng Ta Đang Sống Trong Thời Đại Gì Đây?”**, tác giả đã dựng lại nhiều góc cạnh trong cuộc sống, nhưng không biết gọi tên là “thời đại gì” cho đúng với xã hội chỉ sống bằng dối trá và vô cảm. Và bài viết **“Một Mặt Trận, Hai Kẻ Thù”** thì nữ tác giả dựng lại chân dung 3 thế hệ trong gia đình đã sống và hoạt động trong 72 năm qua. Cuối cùng, tác giả viết: *“Tôi biết chắc chắn rằng, đảng cộng sản Việt Nam do ông Tổng Bí Thư lãnh đạo đã nát bét hết rồi, cách duy nhất mà đảng phải làm là tự giải tán cái chế độ độc tài này, và trao đất nước cho toàn dân Việt Nam bầu chọn lãnh đạo quốc gia...”*

Bài 1. Chúng ta đang sống trong thời đại gì đây?

Tác giả Đỗ Duy Ngọc, chào đời năm 1950 tại Quảng Bình, Sống ở Huế, trưởng thành tại Đà Nẵng, tốt nghiệp cử nhân Văn Khoa tại Đại Học Vạn Hạnh và Đại Học Sư Phạm Sài Gòn năm 1971. Sau khi tu nghiệp khóa Mỹ Thuật tại Hoa Kỳ và Pháp quốc, trở về Việt Nam dạy học. Sau ngày 30/4/1975 đến nay, vẫn sống tại Sài Gòn với bao nhọc nhằn gian khổ của giới trí thức trong xã hội xã hội chủ nghĩa Việt Cộng..

Với nét nhìn sắc bén, tác giả vào bài rất thẳng thắn: **“Với dòng lịch sử Việt Nam, có lẽ đây là thời đại rất khó đặt tên”**, bởi vì:

Bộ Giáo Dục, có Bộ Trưởng ngọng và câm.



Có Cô Giáo quỳ. Cô Giáo phải lau phòng học. Cô Giáo câm. Cô Giáo đi hầu rượu như gái bia ôm. Có Thầy Giáo ấu dâm. Giáo Viên bán chỗ dạy. Giáo Viên ăn chặn tiền Giáo Viên.

Có Hiệu Trưởng ngủ với Cô Giáo mới cho Cô Giáo vào tổ chức. Có Sinh Viên ngủ với Thầy để Thầy cho thêm điểm. Có Học Sinh bóp cổ Cô Giáo vì Cô Giáo cho điểm thấp.

Bộ Y Tế, có Thứ Trưởng ký nhập đủ loại thuốc gây tai hoạ cho người dân. Có lãnh đạo tiếp tay nhập thuốc giả bán giá cao.

Có bệnh nhân 4 người một giường. Có người cấp cứu sắp chết phải đóng tiền xong mới được khám bệnh. Có Bác Sĩ, Y Tá bị rượt chạy, bị đấm đá túi bụi, vì bệnh nhân không có tiền nên bệnh nhân bị hành hạ hất hủi.

Có bệnh viện tăng chi phí, mà điều trị thì rất kém. Có bệnh nhân trong bệnh viện không có TV để xem, nhưng bệnh nhân vẫn phải đóng tiền xem TV. Không có nước nóng để dùng, nhưng bệnh nhân vẫn phải đóng tiền xài nước nóng.

Nhìn chung, bệnh nhân không khác những con thú trong chuồng, vì bị đối xử tàn nhẫn, nhưng bệnh nhân lại là những người làm giàu cho lãnh đạo y tế.

*(Bản tin ngày 11/1/2021, loan báo **Thứ trưởng Bộ Y Tế Trương Quốc Cường**, thời giữ chức Cục Trưởng Cục Quản Trị Dược Phẩm 2007-2016, cho phép mua 7 loại thuốc ghi nhãn hiệu “Công ty Health 2000” nhưng không ghi ở quốc gia nào, mà trị giá đến 151 tỷ đồng Việt Cộng, nhập vào Việt Nam cung cấp cho các bệnh viện sử dụng).*

Bộ Giao Thông Vận Tải, làm đường chưa khánh thành thì đường bị lún. Cầu chưa sử dụng thì cầu gãy nhíp. Giá làm cầu làm đường thì rất cao, nhưng phẩm chất thì rất thấp. Có cầu làm cốt tre, có đoạn đường lót bằng mùt. Trạm thu tiền thì nơi nào cũng có. Tu bổ một đoạn, nhưng thu tiền suốt con đường. Nhiều trạm thu tiền quá mức quy định, trong khi Bộ Trưởng vừa điếc lại vừa câm.

Bộ Tài Nguyên Môi Trường, đào hết tài nguyên đem bán. Biền ô nhiễm vì Formosa, mà lãnh đạo tìm mọi cách bênh vực, để nhận tiền riêng. Cấu kết với doanh nghiệp bán đất, bán rừng. Ao hồ, sông ngòi khô hạn, ô nhiễm, lãnh đạo vẫn im hơi lặng tiếng vì không dám đụng tới một loạt đập của Trung Cộng chặn nước ở thượng nguồn sông Mê Kông. Các thành phố lớn thì người dân sống chung với ô nhiễm môi trường, vì vậy mà những bệnh về hô hấp lúc nào cũng chực chờ xâm nhập vào phổi của người dân .

Bộ Tài Chánh, suốt ngày tìm đủ cách để rút ruột người dân vô tội vạ. Thuế môi trường, thuế tài sản, hàng trăm thứ thuế đội lên đầu dân. Ngay cả mùa dịch Covid 19, lại là cơ hội để nhà nước để ra đủ thứ hình phạt để thu tiền dân. Thuế, là chính sách cản trở doanh nghiệp, và thuế đã đẩy người dân vào con đường không lối thoát.

Lãnh đạo, từ trung ương xuống địa phương và mọi góc ngách trong xã hội, đều tìm mọi cách để thu lợi cho riêng mình. Họ làm giàu một cách nhẹ nhàng, và nhanh chóng. Thứ gì họ cũng ăn, đặc biệt là đất đai thì họ ăn rất mạnh miệng. Mỗi địa phương là một lãnh chúa. Lãnh đạo càng cao càng tham nhũng, nên chẳng cấp nào nghe theo cấp nào.

Họ tìm đủ mọi cách để bán đất, bán rừng. Di tích, đền đài, kiến trúc lịch sử, đều được quy thành tiền, bằng cách đập phá để xây cái mới, vừa bán đất có tiền, vừa được chia chác từ những công trình mới.

Họ gởi tiền ra ngoại quốc mua những tòa nhà như lầu đài, mua nhà hàng, mua siêu thị, mua luôn những khu chung cư cho mướn. Con cái vui chơi như những trẻ dòng dõi vua quan phong kiến

thời xưa. Và lúc cần, họ rời khỏi đất nước để đi định cư ở xứ người như những đại gia. Họ tự hào là đại diện cho người lao động mà họ gọi là giai cấp công nhân nông dân. Cũng chính họ tự cấp cho họ những bằng cấp tiến sĩ, thạc sĩ, còn kèm theo hai chữ giáo sư nữa, rồi tự tôn vinh là đỉnh cao trí tuệ, nhưng mở miệng ra là họ nói rất ngu rất đần.

Việt Nam thời nay chẳng biết tin ai, cũng không biết tin vào cái gì? Thời mà những lời rao giảng đạo đức xã hội chủ nghĩa, hoàn toàn trái ngược với truyền thống dân tộc.

Xã hội thì chứa toàn mầm ác, con người đối xử với nhau tệ hơn thú vật. Trọng vật chất hơn con người. Suốt ngày các phương tiện truyền thông quảng cáo một lối sống chú trọng bề ngoài, đề cao lối sống vật chất, dè bẹp tình người, nhận chìm lòng nhân ái.

Văn hoá thì vỡ nát, phong tục bị bôi bẩn, lịch sử bị bóp méo, truyền thống bị đánh mất. Mọi giá trị tinh thần bị đảo lộn. Con người chỉ biết dựa vào đồng tiền lam sức mạnh, và dùng đồng tiền uốn nắn luật pháp.

Nền nếp gia phong bị đảo lộn, những khuôn phép bị bẻ gãy, người lương thiện hoang mang và gánh chịu thiệt thòi. Giáo dục học đường và giáo dục xã hội, đã biến tuổi trẻ thành những thế hệ chỉ biết thu vén cho bản thân, và vô cảm với mọi người. Họ là những thế hệ chỉ biết sống bằng đối trá, và cúi đầu tuân phục quyền lực.

Tôi không bôi đen xã hội, tôi không bôi xấu xã hội mà tôi đang sống, nhưng đau đớn thay nó là sự thật. Một sự thật tàn nhẫn không kể hết được, mà tôi chỉ là người ghi chép lại những điều mà báo chí và dư luận đã nói nhiều rồi.

Tôi vẫn tin rằng, xã hội vẫn còn có những ánh sáng le lói để ta còn chút lòng tin. Vẫn còn một ít người tốt để ta còn trông cậy. Thế nhưng, ánh sáng không diệt hết đêm đen, người tốt thành cô đơn trong xã hội chủ nghĩa hỗn loạn này.

Nhưng rồi phải có lòng tin để sống. Tin rồi cái thiện sẽ thắng cái ác. Người tốt sẽ diệt kẻ xấu. Kẻ bán nước phải bị nêu tên, người yêu nước phải được ca ngợi.

Trong khi chờ đợi những điều đó, tôi không biết phải gọi thời mà tôi đang sống là thời đại gì? **Lưu Quang Vũ** đã có lần gọi là **thời đại đều**. Nhưng bây giờ, cái đều đó, cái đốn mạt đó, đã ăn sâu vào xã hội này rồi, e rằng gọi là thời đại đều, còn nhẹ quá chăng?

Thưa quý vị,

Với tên gọi **“thời kỳ đồ đều”** thì ông Hà Sĩ Phu -từng là Ủy Viên trung ương đảng, và đã bỏ đảng- đã sử dụng “thời kỳ đồ đều” từ lâu rồi.

Với tôi, thì tôi gọi thời đại này là **“thời Việt Cộng”**, vì hai chữ Việt Cộng -tôi nghĩ- đã diễn tả hết các góc cạnh xấu xa của chế độ xã hội chủ nghĩa trên dải đất có dạng hình cong chữ S.

Ý nghĩa này không do tôi tự nghĩ ra, mà là một viên chức tòa Đại Sứ Việt Cộng tại Pháp nói với phóng viên báo Le Monde hồi năm 2017, khi báo này dùng chữ Việt Cộng trong một bài viết “thời sự Việt Nam”.

Bài 2. Một Mặt Trân, Hai Kẻ Thù.

Nữ Kiến Trúc Sư Trần Thanh Vân, chào đời tại Hà Nội năm 1943 -tác giả viết bài này ngày 30/4/2019- giải thích nhóm chữ “hai kẻ thù” là **“Việt Cộng bán nước, Trung Cộng xâm lăng”**.

Rồi tác giả như mời độc giả nghe bà kể chuyện ba thế hệ trong gia đình của tác giả dính líu đến xã hội xã hội chủ nghĩa ra sao, và riêng tác giả tự nhận là “người rất ngang bướng và vô kỷ luật” trong cái xã hội đó.

Và tác giả kể chuyện.

Tôi không phải là nhà chính trị, nhưng với những năm tháng từng trải của mình, tôi hiểu sâu sắc rằng, đất nước Việt Nam đang trong những ngày biến động dữ dội, và mỗi ngày một sáng sủa hơn.



Trong 72 năm qua, đại gia đình tôi với 3 thế hệ sống trong xã hội chủ nghĩa Việt Nam, một xã hội thành lập ngày 2/9/1945, cho đến hôm nay là **những ngày cuối cùng** của nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam, do đảng cộng sản Việt Nam lãnh đạo.

Nhìn vào những biến động của đại gia đình tôi trong 72 năm qua, tôi “nhìn thấy” sự biến động của đất nước, và tôi tin chắc rằng, mọi thứ đang được phát triển theo một quy luật mà **không thể lực nào cưỡng nổi**.

Với thế hệ thứ nhất là Ba Má tôi.

Năm 1945, cha tôi là một thanh niên 30 tuổi, đầy lòng yêu nước, vì **ngây thơ** nên hăm hở theo Việt Minh, trở thành đội viên Đội Tự Vệ Hoàng Diệu từ những ngày đầu chiến tranh chống Pháp. Rồi Cha tôi biến thành Công An bí mật tại Hà Nội từ năm 1947. Ngay năm sau thì được kết nạp vào đảng cộng sản. Lên chiến khu Việt Bắc, và trở về Hà Nội trong ngày gọi là giải phóng Thủ Đô năm 1954.

Năm 2002 cha tôi mất, lúc ấy Cụ vẫn là một cán bộ cách mạng lão thành, sống kham khổ, trong sạch, đến khi nhắm mắt xuôi tay. Cha tôi mãn nguyện ra đi, vì ông tự cho mình đã cống hiến cả đời để giải phóng quê hương. Tôi thấy tội nghiệp cho cha tôi, đến phút chót cuộc đời mà cha tôi vẫn không hiểu con đường gọi là cách mạng nó đúng sai ra làm sao!

Cậu ruột tôi, là em trai thứ 3 của mẹ tôi thì khác hẳn. Là một học sinh trường Bưởi Hà Nội, cậu rủ các bạn cùng trường đi quyên góp gạo tiền, nấu cháo phát chẩn cho bà con nghèo đói ở các làng quê, nạn nhân của nạn đói 1945. Nhưng cậu tôi nhất định không theo Việt Minh, mà ông và các bạn ông hưởng ứng lời kêu gọi của Thủ Tướng Trần Trọng Kim. Và khi chính phủ Trần Trọng Kim bị Việt Minh cướp đoạt, cậu tôi bị Việt Minh bắt giam và mấy ngày sau là giết chết.

Đến thế hệ thứ hai là vợ chồng tôi.

Chồng tôi và tôi cùng lớn lên trong nhà trường xã hội chủ nghĩa, nhưng quan điểm vợ chồng tôi có lúc khác nhau. Chồng tôi luôn tỏ ra là một người sống có kỷ luật, ngoan ngoãn, và trung thành với chế độ, nên được kết nạp vào đảng cộng sản Việt Nam năm 1961. Chồng tôi được cơ quan và nhà cầm quyền nâng đỡ, được cử sang Anh quốc tu nghiệp tiếng Anh năm 1979. Rồi sang Hòa Lan, sang Nhật học tập về quản trị kinh tế. (chữ VC là quản lý). Ông được Ủy Ban Hợp Tác Kinh Tế Đối Ngoại của nhà nước, giao trách nhiệm khối Bắc Âu, đã từng có bang giao thân tình với Thụy Điển, là khách quý được cố Thủ tướng Thụy Điển Olof Palme mời tới nhà riêng ăn cơm chiều...

Đã đặt chân tới hơn 40 quốc gia không cộng sản, chồng tôi có dịp kết bạn và tìm hiểu khá kỹ về “chế độ tư bản” mà cộng sản Việt Nam gọi là “đang giãy chết”, nhờ vậy mà chồng tôi sáng mắt. nên anh ấy cố gắng mang những hiểu biết của mình về chế độ tư bản tự do để thuyết phục các viên chức cùng thời. Có người ủng hộ và muốn làm cuộc cải cách, như Thủ tướng Võ Văn Kiệt, như Thứ Trưởng Trần Quang Cơ, nhưng các vị đó suy nghĩ nhiều mà chẳng làm được việc gì.

Khi cựu Thủ Tướng Võ Văn Kiệt bị ám hại qua đời, chồng tôi hiểu rằng mọi cố gắng chưa hợp thời đều bị thất bại. Thế là chồng tôi về hưu năm 2000, rồi ra khỏi đảng cộng sản Việt Nam, ở nhà nuôi dạy thằng út, hy vọng thằng con lớn lên sẽ không bỏ phí cuộc đời như cha nó.

Khác hẳn với chồng tôi, tôi ngang bướng và rất “vô kỷ luật”. Tôi tốt nghiệp kiến trúc tại Thượng Hải năm 1966. Lần thứ hai du học tại Thụy Điển năm 1980 - 1981. Về nước, tôi chỉ chăm lo công tác chuyên môn là nghiên cứu kiến trúc cảnh quan, bỏ nhiều thời gian nghiên cứu về Phong thủy. Tôi từ chối mọi cơ hội được đề bạt thăng chức, tôi không đảng cộng sản Việt Nam dù được nh81c nhờ nhiều lần. Và năm 1992, tôi quyết định về hưu dù mới 51 tuổi.

Từ ngày được sống cuộc đời tự do, tôi lập công ty tư nhân, tự đi kiếm việc làm thuê để nuôi sống bản thân và gia đình, tôi bắt đầu quan tâm đến xã hội và vận mệnh đất nước.

Càng hiểu sâu về Phong thủy, tôi càng khao khát cơ hội được phục hồi **Hào Khí Thăng Long** của các triều đại Lý, Trần, Lê, khi xưa. Tôi bắt đầu quan tâm và không ngần ngại hiểm nguy, tôi lên tiếng ngăn cản công trình Thủy Cung Thăng Long ở bán đảo Tây Hồ năm 1998.

Và thế hệ thứ ba là con tôi.

Chồng tôi bị bệnh nặng và qua đời vào cuối năm 2012. Còn lại một mình, tôi bán nhà và cho thằng út theo học trường quốc tế tại Hà Nội, rồi du học tại Vương quốc Anh từ năm 2017. Trong 7 năm theo học tại trường quốc tế song ngữ Hanoi Academy, con tôi được tiếp xúc với các thầy cô giáo quốc tế, với khẩu hiệu “Becoming a Global Citizen” in trên trang phục, tôi muốn đưa con nhỏ được lớn lên trong bầu không khí lành mạnh, được thoát khỏi mọi kỷ niệm đau buồn mà gia đình đã trải qua.

Thỉnh thoảng nhà trường tổ chức cho học sinh đi dã ngoại, các cháu quyên góp quần áo, sách vở và dụng cụ học tập trợ giúp những học sinh kém may mắn ở vùng cao, vùng xa... nên đến khi nộp hồ sơ để đi du học, thầy giáo quốc tế hỏi cháu muốn chọn ngành gì? Cháu trả lời: *Nghiên cứu Tâm lý Xã Hội*.

Tại sao chọn môn này? Giáo Sư giám khảo hỏi.

Cháu nói: *Nhiều người cần giúp đỡ quá, phải hiểu họ thì mới giúp họ được”.*

Thầy giáo chủ nhiệm là người Hoa Kỳ, nói với tôi rằng: *“Đó là câu trả lời chính chắn của một một đứa trẻ sống có trách nhiệm”.* Và tôi hoàn toàn yên tâm, tiễn con ra đi. Ở xa, vài ngày cháu lại gọi về động viên mẹ ăn ngủ điều độ và đừng làm việc quá sức.

Tôi không làm việc quá sức. Tôi biết điều tiết bản thân và giữ gìn sức khỏe. Ở nhà một mình, tôi rảnh rang theo dõi mọi biến động của xã hội. Đến nay, đã có hàng trăm, thậm chí là hàng ngàn dự án chiếm đất làm giàu của rất nhiều tập đoàn bất động sản trên khắp đất nước. Và đến nay tôi hiểu sâu sắc rằng, sự suy thoái xã hội đã đến bước trầm trọng, không ai cứu vãn nổi nữa.

Mặt khác, tôi cũng nhận ra nền tảng xã hội đang chuyển mình rõ rệt, và mỗi ngày một rõ rệt hơn. Các lệnh cấm đoán, bắt bớ, tù đày, không ngăn cản được lòng dân suy nghĩ và nói lên mọi suy nghĩ của mình.

Nếu 20 năm trước, một nhóm Kiến Trúc Sư chúng tôi có thể ngăn chặn công trình Thủy Cung Thăng Long tội lỗi, và đánh đổ ông Phó Thủ Tướng Ngô Xuân Lộc mất chức, thì hôm nay có nhiều Thủy Cung Thăng Long khác tội lỗi hơn, và trong số đó có một đệ tử gần gũi của ông Ngô Xuân Lộc khi xưa, là ông Đinh La Thăng, Ủy viên Bộ Chính Trị cùng một lũ đầu trâu mặt ngựa, đã phá nát và đục khoét đất nước, mà công chúng gọi là công cuộc “đốt lò vĩ đại” của ông Tổng Bí Thư kiêm Chủ tịch nước Nguyễn Phú Trọng.

Tổng Bí Thư kiêm Chủ Tịch Nước Nguyễn Phú Trọng gọi là “cái lò đốt những kẻ tham nhũng”, nhưng chính Ông đã ôm cái tượng vàng nặng 50 kí lô của Formosa, để Formosa có thêm thời gian xả thải chất độc phá hủy môi trường và tôm cá trong lòng biển Việt Nam, thì làm sao đốt hết lũ sâu mọt cho được.

Thử hỏi, trong tất cả những kẻ đã bị ném vào lò đốt tham nhũng đó, có kẻ nào bị oan uổng không? Chắc chắn là không. Nhưng tôi e rằng, ông Tổng Bí Thư không có đủ lò để đốt hết lũ sâu mọt chúng nó đâu, bởi vì lũ sâu mọt kia là sản phẩm của cơ chế xã hội chủ nghĩa tại nên, mà ông là người lãnh đạo cao nhất. Mỗi ngày xuất hiện thêm nhiều kẻ vừa độc ác vừa tham lam vô hạn. Bọn đó không chỉ phải vào lò đốt, mà phải bị tru di tam tộc mới đúng. Mà ông Tổng Bí Thư có vào lò đốt không vậy?.

Ông Tổng Bí Thư đừng nghĩ là tôi không phải đảng viên cộng sản nên tôi chống đảng. Cha tôi, chồng tôi, từng là những đảng viên cộng sản, từng sống trong sạch và tận tụy vì lợi ích của đất nước... Nhưng, thời đó qua rồi. Còn ông, tôi khuyên ông hãy giải tán đảng cộng sản, trước khi bị nhân dân lật đổ và họ sẽ giết chết ông đó.

Tóm lại.

Tôi biết chắc chắn rằng, đảng cộng sản Việt Nam do ông Tổng Bí Thư lãnh đạo đã nát bét hết rồi, cách duy nhất mà đảng phải làm là tự giải tán cái chế độ độc tài này, và trao đất nước cho toàn dân Việt Nam bầu chọn lãnh đạo quốc gia. Trong thành phần tuổi trẻ du học ngoại quốc trở về -có con tôi trong số đó- chúng có đủ trí tuệ, tài năng, và nhiệt huyết điều hành quốc gia **Tự Do và Phát Triển.**

Đó là quy luật tất yếu, sẽ **không một sức mạnh nào cưỡng nổi.** (Nguồn từ *BaoTiengDan.com*)

Nhận định chung.

Tôi chỉ sử dụng hai bài văn của hai tác giả đã sống trong xã hội chủ nghĩa thời Việt Cộng, mà nền văn hoá nhân bản của Việt Nam Cộng Hòa chúng tôi vẫn hiện hữu trên phần lãnh thổ Việt Nam Cộng Hòa cũ, dù bị bầm dập trong xã hội đầy hận thù và ngập tràn bạo lực, đã giúp cho người xã hội chủ nghĩa có cơ hội so sánh nền tảng lãnh đạo của hai chế độ: Việt Nam Cộng Hòa với nền tảng truyền thống kết hợp với khoa học kỹ thuật là “Nhân Bản - Dân Tộc - Khai Phóng”, trong khi Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa và tiếp theo là Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam hiện nay, với nền tảng chủ nghĩa Mác - Lê là “Độc Tài - Đối Trá - Tự Cao - Tham Nhũng”.

Từ đó, nhiều tác giả nói chung và hai tác giả trong lá Thư này nói riêng, nhận ra được con người trên đất Bắc đã bị lãnh đạo cộng sản vùi dập dưới tận đáy của xã hội văn minh nhân bản từ năm

1945, trong khi lãnh đạo cộng sản đối trá đến mức tận cùng của nấc thang đối trá về con người trong xã hội Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, đã đẩy người dân vào cuộc chiến tranh xâm lăng Việt Nam Cộng Hòa theo lệnh của cộng sản quốc tế là Liên Xô, kế tiếp là Trung Cộng.

Và từ ngày 30/4/1975, lãnh đạo cộng sản Việt Nam lại ôm chân Trung Cộng -kẻ thù của toàn dân Việt Nam từ ngàn năm trước- để rồi im lặng khi Trung Cộng lần lượt “gặm nhấm” Biên giới + Biển đảo + Vịnh Bắc Việt + Đất rừng biên giới + Vùng eo thắt bên bờ Biển Đông + Người dân Trung Cộng sống tập trung tại các thành phố biển + Làng mạc người Trung Cộng khắp lãnh thổ Việt Nam + Toàn bộ hệ thống nhiệt điện than của Trung Cộng thống trị hệ thống điện Việt Nam, là một trong những nguyên nhân gây ra “52 làng ung thư” tại Việt Nam + ..v.v....

Lãnh đạo Việt Cộng còn xóa bỏ môn học lịch sử Việt Nam từ ngàn xưa, chỉ còn lại lịch sử thời xã hội chủ nghĩa mà thôi + Sử dụng Thẻ Chứng Minh Nhân Dân với 12 số giống như của Trung Cộng, trong khi dân số mới hơn 90 triệu, phải 200 hay 300 năm nữa mới cần đến + Đang từng bước xóa bỏ chữ quốc ngữ để sử dụng chữ cải tiến phát âm theo giọng Tàu + ..v.v....

Tất cả gộp lại, lãnh đạo Việt Cộng khó mà biện minh Biên Bản Hội Nghị Thành Đô tháng 9 năm 1990 và tiếp theo là Biên Bản của Tổng Cục Tình Báo Hoa Nam Trung Cộng với Tổng Cục 2 Tình Báo Việt Cộng, ghi chép thỏa thuận giữa hai nhóm lãnh đạo Việt Cộng với Trung Cộng. Theo đó, hai bên cùng “thỏa thuận” Việt Nam vào vòng tay Trung Cộng qua từng giai đoạn: Việt Nam là “quốc gia tự trị 2020”, Việt Nam là “quốc gia thuộc trị 2040”, và tên gọi Việt Nam sẽ biến mất vào năm 2060, lúc ấy sẽ xuất hiện tên gọi “tỉnh lỵ Âu Lạc”.

Vậy, cách duy nhất để thoát khỏi Trung Cộng, là triệt hạ nhóm lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam.

Kết luận.

Đọc đến đây, Các Anh suy nghĩ gì? Thôi thì Các Anh hãy tạm dừng một lúc, vì tôi muốn Các Anh đọc tiếp nhận định ngắn gọn về chủ nghĩa cộng sản của 5 vị ngoại quốc đã một thời nổi tiếng:

Lời của **Đức Đạt Lai Lạt Ma Tây Tạng**, rằng: “*Người cộng sản làm cách mạng không phải đem hạnh phúc cho người dân, mà họ làm cách mạng để buộc người dân đem hạnh phúc đến cho họ*”.

Ông George W. Bush, Tổng Thống Hoa Kỳ. Ngày 12/6/2007, chủ tọa lễ khánh thành Đài Tưởng Niệm Nạn Nhân Cộng Sản (Victims of Communism Memorial) tại Washington DC, trong diễn văn có đoạn: “... Từ nay, oan hồn của khoảng 100 triệu nạn nhân cộng sản, được những thế hệ hôm qua, hôm nay, và những thế hệ mai sau tưởng nhớ, vì chế độ cộng sản đã lấy đi mạng sống của khoảng 100 triệu đàn ông đàn bà và trẻ con vô tội”.

Cựu Tổng Bí Thư Liên Xô Gorbachev đã nói: “*Tôi đã bỏ một nửa cuộc đời cho lý tưởng cộng sản. Ngày hôm nay tôi phải đau buồn mà nói rằng, đảng cộng sản chỉ biết tuyên truyền và đối trá.*”

Tổng thống Nga Boris Yeltsin, lúc đương thời đã nói: “*Cộng sản là không thể nào sửa chữa, mà phải đào thải nó.*”

Nhà văn Stéphane Courtois, tác giả quyển “Livre Noir du Communisme” (Sách đen về chủ nghĩa cộng sản), có đoạn: “... *Vượt trên mức độ tội ác cá nhân, các chế độ cộng sản củng cố quyền hành bằng cách nâng việc tàn sát quần chúng lên hàng chính sách cai trị.... Sau đó, sự đàn áp*

thường ngày, sự kiểm duyệt mọi trao đổi tin tức, kiểm soát xuất nhập biên giới, trục xuất người ly khai... những ký ức về khủng bố tiếp tục đặt người dân trong tình trạng sợ hãi. Các quốc gia cộng sản đều trong qui luật này”.

Và tiếp theo là “Lời Kêu Gọi” của cựu Đại Tá quân đội nhân dân **Đào Văn Nghệ**. Ông bắt đầu với lời than não nuột: **“Đất nước lâm nguy! Giang sơn rơi lệ! Dân chúng lâm than!”** Rồi ông mạnh mẽ kêu gọi:

“Hỡi toàn dân Việt Nam ở mọi miền đất nước! Hỡi Quân Đội và Công An Việt Nam, hãy bảo vệ cho người dân Việt Nam, như những chiến sĩ Quân Đội và Công An Nga Xô, Ba Lan, Đông Âu trước kia. Họ đã sớm thức tỉnh, nắm lấy thời cơ, cầm súng đứng về phía Nhân Dân, để ngày nay chính họ, gia đình vợ con họ được dân chủ, ấm no. Họ không còn phải sống trong lo sợ và đói khổ, dưới chế độ cộng sản cũ đầy dối trá và tội lỗi. Chế độ đã bao năm khống chế họ bằng luật rừng, bằng họng súng với nhà tù, cưỡi lên đầu lên cổ nhân dân họ. Bởi vậy, đây là thời điểm nhân dân và đất nước đang cần những anh hùng đứng lên giúp dân làm nên một trang sử, đưa dân tộc ta bước vào kỷ nguyên dân chủ, ấm no không còn cộng sản độc tài. Kỷ nguyên Quốc Gia Cộng Hòa....

Quân Đội Nhân Dân còn chờ gì nữa? Khẩn cấp tiến hành cách mạng lật đổ chế độ cộng sản Hà Nội, kiến lập quốc gia Cộng Hòa Việt Nam.... Tiến hành tổng tuyển cử toàn quốc, để nhân dân được thật sự tự do, ứng cử, bầu cử, tìm những người tài đức lãnh đạo đất nước và có nhiệm kỳ. Thay đổi Hiến Pháp phù hợp với Hiến Pháp chung quốc tế, để bảo vệ quyền con người cho toàn dân. Việt Nam ơi! Thời thế tạo anh hùng.

Mẹ Việt Nam ơi! Mẹ sinh ra những anh hùng”.

Xin nhắc Các Anh rằng, **Các Anh không đứng lên, sẽ không có quốc gia nào đến Việt Nam giành lại Quyền Làm Người giùm Các Anh đâu.**

Tôi giải thích thêm để Các Anh hiểu rõ hơn. **Này nhé**, trong gia đình cũng như trong xã hội, bản thân mỗi người là chánh, vì không một ai -dù là người thân của mình- cũng không thể làm thay cho mình những gì liên quan trực tiếp đến bản thân mình trong cuộc sống từ khi vào tuổi thành niên.

Từ cá nhân trong thực tế là:

Không ai ăn giùm mình khi mình đói.

Không ai đi học giùm mình khi mình muốn có kiến thức.

Không ai luyện tập giùm mình khi mình muốn có một cơ thể lành mạnh.

Không ai đi làm giùm mình khi mình muốn có đồng lương để chi phí cho cuộc sống.

Không ai uống thuốc giùm mình khi mình muốn hết bệnh.

Không ai bước giùm mình khi mình muốn đi về phía trước.

Không ai tạo dựng hạnh phúc giùm mình khi mình muốn được sống trong mái ấm gia đình.

Không ai đứng dậy giùm mình khi mình vấp ngã và muốn tiếp tục cuộc sống để phụng sự xã hội.

Và ..v..v...

Đến dân tộc bị lãnh đạo đảng với nhà nước tước Quyền Làm Người và cướp đất đai tài sản **cũng tương tự như vậy**, vì thực tế là không một dân tộc nào đến Việt Nam lật đổ chế độ độc tài

thay cho dân tộc mình, khi dân tộc mình muốn giành lại Quyền Làm Người, mà họ chỉ giúp chúng ta những phương tiện khi chúng ta cần đến và ủng hộ chúng ta trên chính trường quốc tế.

Khi Các Anh đứng lên, dân tộc sẽ đứng lên cùng Các Anh làm nên lịch sử trong đầu thế kỷ 21 này, nối tiếp dòng lịch sử oai hùng của dân tộc Việt Nam từ ngàn xưa. Cộng Đồng chúng tôi bị nạn cộng sản tại hải ngoại, rất nhiều thuận lợi sẽ nỗ lực vận động các quốc gia “quê hương thứ hai của chúng tôi”, giúp chúng ta nhanh chóng khôi phục lại sinh hoạt xã hội, và phát triển toàn diện sinh hoạt quốc gia trên nền tảng văn minh nhân bản, thích ứng với những tiến bộ của khoa học ngày nay.

Và Các Anh cũng đừng bao giờ quên rằng: “**Tự do**, không phải là điều đáng sợ, mà là nền tảng cho sự thịnh vượng của đất nước. Không có **dân chủ**, không thể có sự trỗi dậy và phát triển bền vững. **Và chính chúng ta phải tranh đấu**, vì Dân Chủ Tự Do không phải là quà tặng.

Texas, Mồng 7 Tết Nhâm Dần, 7 tháng 2 năm 2022
